

MATARÓ: ARRIBA LA PLAGA

Cadàvers exquisits

El barri dels Molins, a Mataró, s'ha vist desagradablement sorprès, el darrer mes, per la invasió d'uns petits insectes procedents del cementiri municipal. Uns petits escarabats d'hàbits necròfags.

Ramon Aymerich

A l'estiu, tota cuca viu. En aquest cas l'estiu, a Mataró, a la barriada dels Molins, s'ha avançat per uns dies. I les cuques s'han multiplicat com al sermó de la muntanya. Quan la calor és més forta, milers d'insectes recorren, discrets, les cases del veïnat. Entren dins les neveres. S'escolen entre els llençols. S'entaforen als entrepans matinals, quan tot just el senyor Rodríguez comprova de quina matèria està fet l'esmorzar.

Aquest podria ser un bon guió per a una pel·lícula de ciència-ficció, però és —des de fa un mes— el turment diari de tots els veïns. La descripció que fan de l'animaló és prou eloqüent. Negre com un petit escarabat, amb un cap vermellós coronat per dues antènules nervioses. Destre i precís en la volada, es cargola sobre ell mateix quan se'l toca. Costa de matar: la seva resistència als insecticides casolans és comprovada. Queda, doncs, el recurs de trepitjar-los, i aleshores la fera emet un soroll buit, literalment un «crac-crac-crac».

Les primeres reaccions van ser privades. «¡No voldries que la meua veïna pensés que era una bruta per tenir la casa plena de *bitxos!*», explica una

senyora que mostra gran habilitat per caçar els escarabats al vol. Però els afectats superaren aviat la timidesa inicial. Sobretot quan s'adonaren —estupefactes— que els nous habitants sentien una especial predilecció per tota mena de carn o embotit, deixant al seu darrera algun rastre d'ouada. I encara més greu: tot i que no piquessin, les seves mossegades produïen una molesta coïssor.

Fa ja prop d'un mes, els veïns es van decidir i van presentar la queixa corresponent —més de quaranta signatures— a l'ajuntament mataroní. La regidoria de Sanitat passà de la incredulitat a la preocupació, i acabà enviant, a diari, metges i sanitaris, forenses i tècnics, per comprovar *in situ* la magnitud dels fets. Finalment, un biòleg estudià un parell d'exemplars i els atorgà una filiació concreta. L'animaló ja estava batejat: *Necrobia Ruficollis*.

Dit així, en llatí, el nom no fa la cosa. Però quan el biòleg començà a descriure —a través dels micròfons de Catalunya Ràdio— els costums i l'hàbitat d'aquest petit coleòpter, els oients mataronins s'empassaren saliva. L'home intentà ser el més fred possible, allunyant temors, evitant qualsevol alarma, utilitzant un llenguatge tècnic i precís. Però tothom va entendre que els *Necrobia Ruficollis* eren uns escarabats

DOMÈNEC UMBERT

reincidentes en tota mena de nínxols i sepultures. I que el seu aliment bàsic no és altre que la variada i bellugadissa microfauna que s'apodera del cos humà una vegada aquest inicia la descomposició. La sentència del científic no feia altra cosa que confirmar les sospites del veïnat.

El passat dimarts, després d'una bona pila de queixes, l'ajuntament reaccionava i enviava un parell de tècnics a fumigar els nínxols. Les bestioles rodolaren, s'encongiren i quedaren paralizades. Però els veïns desconfien: «¡Estan *atontats*, això ja ens ho coneixem nosaltres. Ja veureu, ja, quan torni la calor!». Al peu dels nínxols, entre les flors de plàstic, al terra, milers de petits cadàvers jeuen ara el que s'espera un son definitiu. Però també hi ha senyals de supervivència. I és que per als mateixos biòlegs continua sent un enigma com aquest petit escarabat ha pogut proliferar d'aquesta manera.

Els veïns, però, no estan per orgues. Desconfien dels funcionaris fumigadors. Tenen por pels efectes dels animals en aquelles cases que han visitat. Perquè la diàspora primaveral dels *Necrobia Ruficollis* no és res més que el vol anual per tal de depositar els ous. «¿Com poden entrar a les neveres?». La pregunta no és poca-solta. Tampoc ningú no ha pogut explicar on deu estar l'esquerda a través de la qual la plaga s'ha estès. Els nínxols responsables de la invasió són construïts de fa poc més d'un any. Quan l'eixamplament del cementiri municipal obligà a reformar i construir damunt del que havia estat antiga fossa comuna, coneguda al poble com «el cementiri dels esperitistes».

Ara falta saber fins on poden arribar aquestes bestioles. El departament de Sanitat de la Generalitat de Catalunya ha dit, en una nota, que, en principi, tot animaló pot ser portador d'infeccions, però que no té per què córrer l'alarma. Si més no, fins que la calor torni. □

DOMÈNEC UMBERT

El cementiri de Mataró, ple d'animalons morts després de la fumigació.